

Arrest

**nr. 132 572 van 30 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die allen verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 7 april 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dezelfde datum, tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 februari 2014 dienden verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 7 april 2014 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

De elementen van integratie namelijk dat betrokkenen alles in het werk zouden hebben gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, zich zonder meer Belg zouden voelen en zich ook zo zouden gedragen, van bij hun aankomst in België ernstige inspanningen geleverd zouden hebben om zich de Nederlandse taal eigen te maken (zie verklaring lerares Nederlands, verklaring educatief medewerker), 'vloeiend' Nederlands spreken en schrijven, een woning huren waarvan zij stipt de huur betalen en waar zij goede contacten met de burens onderhouden (zie verklaring verhuurders en burens), deelnamen aan de cursus maatschappelijke oriëntatie (zie attest van deelname cursus maatschappelijke oriëntatie), een Belgische bankrekening openden, in België naar de dokter en de tandarts gaan, stipt hun rekeningen zouden betalen, een groot aantal vriendschappen hebben opgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen die hun integratie bevestigen, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Betrokkenen dienden in België een asielaanvraag in op 29 mei 2007. Doordat betrokkenen reeds eerder asiel hadden aangevraagd in Duitsland, werd er in het kader van de Dublin-akkoorden een 'overname gevraagd aan Duitsland op 13 juni 2007. De Duitse autoriteiten verklaarden zich akkoord met de overname. Hierbij dient te worden gesteld dat Duitsland gelast werd met de behandeling van de asielaanvraag. Daaropvolgend leverde de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 december 2007 een beslissing tót weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten af. Deze beslissing alsook het bevel om het grondgebied te verlaten werd nog diezelfde dag aan betrokkenen betekend. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven 'aan het bevel om het - grondgebied te verlaten en verbleven nadien gedurende bijna twee jaar illegaal in België tot zij van 03 augustus . 2009 tót 28 februari 2012 in het bezit waren van een medisch-Attest van Immatriculatie (zie onder). Op 28 september 2012 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in, deze asielaanvraag werd afgesloten op 28 februari 2013 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 18 maart 2013 werd een bevel om het grondgebied te verlaten aan hen betekend, zij gaven hier echter geen gevolg aan en verblijven sinds het verlopen van de termijn van dat bevel, illegaal in België. De duur van dé procédures - namelijk 6 maand 12 dagen voor de eerste en 5 maand voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen niet onder de uitsluitingsgronden vallen, zijnde manifeste en opzettelijke fraude bij hun aanvraag of het vormen van een gevaar voor de nationale veiligheid en openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Voor de volledigheid merken we op, dat uit het administratief dossier blijkt dat de heer [I.V.] op 18 augustus 2007 betrapt werd op winkeldiefstal (zie verslag administratieve controle vreemdeling dd. 18.08.2007 in administratief dossier).

Betrokkenen dienden op 24 oktober 2007 een aanvraag voor het bekomen van een machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 in, deze werd onontvankelijk bevonden op 11 december 2007. Op 11- april 2008 dienden zij een tweede aanvraag 9ter in, deze werd onontvankelijk bevonden op 03 augustus 2009 en er werden instructies gegeven aan de gemeente om betrokkenen in het bezit te stellen van een Attest van Immatriculatie (A. I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Op 28 februari 2012 werd de aanvraag echter ongegrond verklaard, werd het A.I. ingetrokken en werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld. Deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd aan betrokkenen betekend op 20 maart 2012. Op 25 juni 2012 werd het beroep tot nietigverklaring dat betrokkenen hiertegen ' indienden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen ontvankelijk verklaard is en nog in behandeling is. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van een asielaanvraag of van een aanvraag conform artikel 9ter, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (ni.: dat zij ernstige medische problemen hebben, dat verzoeker lijdt aan een ernstige depressie met zelfmoordneigingen ten-gevolge waarvan behandeling werd aangevat; dat verzoekster werd getroffen door borstkanker ten gevolge waarvan behandeling met chemotherapie werd opgestart; dat verzoekster onmogelijk kan reizen omwille van haar medische toestand nu de noodzakelijke behandeling nog tot 2015 dient te worden gevolgd en niet aangeboden kan worden in het land van herkomst; dat de stress van het regime uitlokkende factoren kunnen zijn voor verzoeker en de ondersteuning van familie gewenst is; twijfels over de toegankelijkheid en de continuïteit van de medische zorgen in Tsjetsjenië; corruptie van de gezondheidszorg; voorgelegde medische verslagen; dat een onderbreking van de huidige medische behandeling niet aangewezen is; dat bij een terugkeer er allesbehalve een garantie is dat betrokkenen een gelijkwaardige medische behandeling zouden krijgen als in België; een terugkeer de gezondheidssituatie van betrokkenen zou verergeren; dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat betrokkenen een reëel risico lopen in Tsjetsjenië te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling en een terugkeer dan ook artikel 3 EVRM zou schenden; een terugkeer een risico voor hun leven inhoudt) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de • burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België-verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RW Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RW Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). We stellen vast dat deze elementen reeds aangehaald werden in het verzoek tot nietigverklaring dat ingediend werd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 april 2012 en dat op 25 juni 2012 werd verworpen.

Meester Stessens verwijst naar de aanvraag 9bis van 19 juli 2012 die onontvankelijk werd verklaard op 25 maart 2013. Op 13 november 2013 werd het beroep tot nietigverklaring dat hiertegen ingediend werd, verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De raadsvrouw haalt aan dat een cassatieberoep werd aangetekend voor de Raad van State tegen het arrest dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in deze zaak velde op 13 november 2013. Dit cassatieberoep werd toelaatbaar verklaard en is nog hangend. Dit beroep is echter niet schorsend en vormt geen buitengewone omstandigheid. De advocate wijst ons erop dat de kinderen van betrokkenen school lopen in België en goede rapporten zouden behalen (zie schoolattesten). Een terugkeer zou dan ook betekenen dat de kinderen hun studie zouden dienen te staken. De vriendjes van de kinderen verblijven allen in België en zij hebben geen enkele band meer met hun land van herkomst. Zij voelen zich bijzonder goed thuis in België, doen aan sport (verklaring JC Sporting Center Geel) en spelen muziek (zie verklaring directeur van Stedelijke Academie voor Muziek, woord en dans te Geel). De ouders wisten dat hun verblijf slechts tijdelijk toegestaan werd in het kader van hun asielaanvragen en hun aanvraag 9ter en dat zij bij een negatieve afhandeling van deze aanvragen dienden terug te keren naar het land van herkomst. Redelijkerwijze kan dan van hen verwacht worden dat ze hun kinderen op dusdanige wijze zouden opvoeden dat een eventuele terugkeer zo vlot mogelijk zou kunnen verlopen door hen bijvoorbeeld de taal voldoende aan te leren, vertrouwd te maken met bepaalde gebruiken en gewoonten uit het land van herkomst en dergelijke meer. Gezien de jonge leeftijd van de kinderen, kan verondersteld worden dat zij zich nog vrij makkelijk aanpassen aan nieuwe situaties, hun ouders, die wel zeer vertrouwd zijn met het land van herkomst, kunnen hen hierbij begeleiden. Zij kunnen desgewenst de opgebouwde vriendschappen verder onderhouden met de hulp van de moderne communicatiemiddelen, bovendien bouwen kinderen snel nieuwe vriendschapsrelaties op. Betrokkenen tonen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Bovendien wordt niet aangetoond dat de scholing van de kinderen een gespecialiseerd onderwijs zou vereisen, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

De scholing van de kinderen werd tijdelijk toegestaan om hun ontwikkeling in België toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Een groot deel van de tijd dat betrokkenen in België verbleven, deden zij dat in illegaal verblijf. Het laatste schooljaar (2013/2014) startten de kinderen reeds in illegaal verblijf. De ouders hadden er ook voor kunnen kiezen om in de schoolvakantie voorafgaand aan dit jaar terug te keren naar het land van herkomst opdat de kinderen hun scholing niet zouden moeten onderbreken, zij hebben er echter voor gekozen illegaal in België te blijven. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in precair verblijf. Meester Stessens meent dat bij een eventuele terugkeer de vervolging tegen betrokkene verdergezet zou worden. Zij zouden tot op heden gezocht worden in Tsjetsjenië en zouden er in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken dienen te leven, zouden er wachten op hun doodvonnis. Betrokkenen zouden het slachtoffer worden van geweldsdaaden en hun fysieke integriteit

zou ernstig in gevaar gebracht worden. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 14 november 2012 blijkt dat er flagrante tegenstellingen waren tussen de verklaringen van beide betrokkenen en dat door de talloze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielaanvraag zeer ernstig ondermijnd werd. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen nieuwe elementen aangedragen die een andere beoordelen dan deze van de asielaanvraag zou vereisen. Er wordt geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat de fysieke integriteit en het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land ' van oorsprong ten gevolge van vervolging gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De advocate vermeldt dat betrokkenen bijna / jaar in België verblijven en geen banden meer hebben met Tsjetsjenië. Bijna de ganse familie van betrokkenen zouden in België woonachtig zijn en er zouden geen dichte familieleden van betrokkenen meer in Tsjetsjenië verblijven. Bij een terugkeer is er dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig om hen op te vangen. Zij zouden nergens terecht kunnen. We merken op dat uit het asielgehoor van mevrouw [Y.M.] afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken op 05 oktober 2012, blijkt dat zij tenminste op die datum' nog naaste familieleden had in het land van herkomst (moeder, meerdere zussen en minstens 1 broer). Er wordt niet aangetoond dat die familieleden inmiddels niet meer in het land van herkomst zouden verblijven. Bovendien verklaarde zij toen ook dat zij geen familie had in België. De heer [I.V.] verklaarde toen dat zijn ouders daar nog woonachtig waren, zijn broers en zus zouden in Europa zijn (Frankrijk en Duitsland). Mogelijkerwijze kunnen betrokkenen bij één van deze familieleden verblijven tot zij in staat zijn om weer zelfstandig te zijn. Wat er ook van zij, het al dan niet onderhouden van banden met het land van herkomst valt binnen de eigen invloedssfeer. Het staat betrokkenen ook vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er worden geen verblijfsvergunningen van familieleden woonachtig in België voorgelegd, - noch worden de namen gegeven van die familieleden zodat dit niet verder nagegaan kan worden. Daarenboven hebben betrokkenen reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen en hebben zij hier nooit gevolg aan gegeven. "Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf."

1.3. Op dezelfde datum beslist de verwerende partij tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan eerste verzoekende partij en aan tweede verzoekende partij en de drie minderjarige kinderen.

Zij vormen de tweede en derde bestreden beslissing en luiden op identieke wijze als volgt:

"Het bevel om het grondgebied té verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft [hij/zij] in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan [hem/haar] betekend werd op 13.03.2013 [18/03/2013]".

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er moet worden vastgesteld dat derde, vierde en vijfde verzoekende partij als minderjarigen niet over de vereiste hoedanigheid beschikken om zonder wettelijke vertegenwoordiging een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. In zoverre het beroep ingesteld is door voormelde verzoekende partijen in eigen naam is het bijgevolg niet ontvankelijk (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Er kan verzoekers geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 3 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 3 EVRM door de Raad.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het ingediend is door eerste en tweede verzoekende partij

3.1. Verzoekers werpen op, *“Dat het eerste middel tot nietigverklaring is afgeleid uit de schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit de schending van het motiveringsbeginsel;”*

Verzoekers betogen als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoekers op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen: (...)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekers dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit hun land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekers “onvoorzienbaar” is;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoekers dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoekers geen buitengewone omstandigheden zouden aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit hun land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoekers onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoekers “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoekers zelf, op voorwaarde dat deze zich gedragen als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor zij moeilijk kunnen gerepatriëerd worden;

Dat de bestreden beslissing verder nalaat de passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke toestand in Tsjetsjenië en de situatie van verzoekers;

Dat niet alleen de toestand in het land van herkomst van verzoekers instabiel is, doch verzoekers thans meer dan 7 jaar in België verblijven en verzoekers alles in het werk hebben gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, in zoverre dat de banden met Tsjetsjenië onbestaande zijn geworden;

Dat verder bijna de ganse familie van verzoekers in België woonachtig is en er geen dichte familieleden van verzoekers meer in Tsjetsjenië verblijven;

Dat er bij terugkeer naar hun land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoekers op te vangen;

Dat verzoekers bij terugkeer naar hun land van herkomst dan ook nergens terecht kunnen, evenmin voor een korte periode;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoekers zich zonder meer Belg voelen en zich zo ook gedragen;

Dat verzoeker bovendien tot op heden nog steeds gezocht wordt in Tsjetsjenië, tengevolge waarvan verzoekers lijden aan een posttraumatische stressstoornis en slapeloze nachten ondervinden;

Dat het voor verzoekers in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar hun land van herkomst nu zij in voortdurende angst zouden „wachten “ op hun doodvonnis;

Dat verzoekers dan ook in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken zouden dienen te leven;

Dat verzoekers bij een terugkeer naar hun land dan ook het slachtoffer zullen worden van gewelddaden en hun fysieke integriteit ernstig in gevaar zal worden gebracht;

Dat het om die reden voor verzoekers dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Tsjetsjenië, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoekers bovendien ernstige medische problemen hebben, tengevolge waarvan dan ook aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend;

Dat de Heer [I.] immers lijdt aan een ernstige depressie met zelfmoordneigingen, tengevolge waarvan behandeling werd aangevat;

Dat Mevrouw [Y.] verder werd getroffen door borstkanker, tengevolge waarvan behandeling, met chemotherapie werd opgestart;

Dat uit de voorgelegde medische verslagen blijkt dat de medische toestand van Mevrouw [Y.] van die aard is dat zij heden onmogelijk kan reizen, nu de noodzakelijke behandeling nog tot begin 2015 dient te worden gevolgd, welke niet kan worden aangeboden in het land van herkomst;

Dat bovendien uit deze medische verslagen blijkt tevens dat de druk en de stress van het regime in Tsjetsjenië uitlokkende factoren kunnen zijn voor de Heer [I.] van paniekaanvallen en de ondersteuning van familie/vrienden gewenst is;

Dat de bron van de medische problematiek voor de Heer [I.] immers ligt in Tsjetsjenië;

Dat in het kader van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet de ambtenaargeneesheer verder aangaf dat er medisch-technisch geen bezwaar bestaat tegen terugkeer naar het land van herkomst, doch tevens opmerkt: “dat een verdere evaluatie van de toegankelijkheid van de zorgen eveneens aangewezen is om de continuïteit in de medische zorgen te garanderen, doch dit valt buiten de context van dit medisch advies.”

Dat de ambtenaargeneesheer derhalve in zijn conclusie eveneens twijfelt over de daadwerkelijke toegankelijkheid en continuïteit van de medische zorgen in Tsjetsjenië!

Dat daarnaast in de dossier eveneens als volgt werd gesteld:

“In the Russian Federation medical care is provided both by the state and by private medical institutions. The majority of current medical institutions are run by the state; however the private sector is developing rapidly. Nevertheless, the situation with the health care in Russia is quite difficult: it is insufficiently financed from the state budget – at the half of the amount required, according to the Minister of Health and Social Development.

About 80% of state medical institutions are financed from the regional and/or municipal budgets which do not have enough financial resources for it and cannot secure a high-level medical care. Medical equipment is usually obsolete; basic medical institutions are understaffed, as only 60% of the required staff is employed. As a result, the quality of free charge medical services decreases;”

Dat uit het vermelde verslag aldus blijkt dat in theorie er gratis medische zorgen worden verleend, doch er in de praktijk onvoldoende fondsen beschikbaar zijn om gratis medische zorgen te verwezenlijken;

Dat ziekenhuizen bovendien verouderd zijn en er onvoldoende personeel ter beschikking is, gelet op de demografische crisis, welke de Russische Federatie doormaakt;

Dat de gezondheidszorg daarnaast corrupt is en er vooreerst steekpenningen dienen te worden betaald, alvorens er tot verzorging wordt overgegaan;

Dat verzoekers dan ook wel degelijk zelf zullen dienen in te staan voor de financiering van hun behandeling, welke zeer duur is, hetgeen zij als ouders van vier kinderen onmogelijk kunnen, wat er onvermijdelijk toe leidt dat medische zorgen niet toegankelijk zijn;

Dat het immers geen betoog hoeft dat cliënten, niet beiden tewerkgesteld kunnen worden, bij gebreke aan opvang van de vier kinderen en derhalve over onvoldoende middelen ter financiering zullen beschikken;

Dat redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dat zij beroep kunnen doen op het vrijwillige terugkeerbeleid en desgevallend re-integratiepremie kunnen bekomen, dan ook geen steek houdt;

Dat verzoekers er uiteraard van op de hoogte zijn dat zij in een dergelijk programma kunnen instappen, doch dit doet er geen afbreuk aan dat verzoekers in se niet eens in staat zijn om te reizen en op termijn niet in staat zullen zijn de financiën van hun behandeling te kunnen dragen;

Dat terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst dan ook wel degelijk een risico zal inhouden voor hun leven of fysieke integriteit; Dat behandeling en opvolging in de praktijk inderdaad niet beschikbaar is, hoewel de medische problematiek van Mevrouw [Y.], zoals gesteld door de ambtenaargeneesheer adequate behandeling vereist;

Dat ook de behandelende artsen als dusdanig bevestigen:

“Het is van belang dat deze familie om medische redenen in België kan verblijven.

Betreffende [M.]: zij heeft in oktober 2009 een heelkundige ingreep ondergaan van een kwaadaardig proces, gevolgd door chemotherapie. Zij wordt hiervoor gevolgd op de dienst oncologie in AZ St. Dimpna te Geel. Normaliter is een 5-jaarlijkse opvolging nodig na de datum van de operatie. Deze voorzieningen kunnen niet aangeboden worden in het land van herkomst.”

“Therapie gedurende 5 jaar: Slechte prognose bij stopzetten met grote kans op herval. De therapie in Tsjetsjenië is verschillend van de therapie in België! Klinische opvolging is noodzakelijk bij erkende borstkliniek, 1 x om de 3 maanden.”

Dat uit de voorgelegde medische verslagen van de behandelende artsen van verzoekers inderdaad blijkt dat verzoekers niet in staat zijn om te reizen en dat een adequate medische behandeling in hun herkomstland niet aanwezig is, waardoor een terugkeer onmogelijk is;

Dat een plotse onderbreking van de huidige medische behandeling, waarin overigens nog bijkomende medische onderzoeken gepland zijn, en een gedwongen terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst, dan ook niet aangewezen is;

Dat bij een terugkeer er derhalve allesbehalve een garantie is dat verzoekers een gelijkwaardige medische behandeling zouden krijgen als in België;

Dat de nodige behandeling inderdaad in België kan gegarandeerd worden, doch niet in Tsjetsjenië;

Dat bovendien uit de verklaring van de behandelende artsen blijkt dat een terugkeer van verzoekers naar hun land van herkomst, de gezondheidssituatie van verzoekers enkel nog zou verergeren.

Dat een terugkeer naar het land van herkomst de fysieke integriteit van verzoekers dan ook zwaar zou aantasten;

Dat verzoeker, gelet op de medische verslagen van de behandelende artsen, voldoende aan tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat verzoekers een reëel risico lopen in Tsjetsjenië te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens schendt;

Dat volgens rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens het evenwel niet mogelijk is verzoekers gedwongen te laten terugkeren naar een land, waar er een risico voor hun leven bestaat; (EHRM, 15 novembre 1996, Chahal vs. U.K., TVR, 1997, 283);

Dat daarnaast de kinderen van verzoekers, welke respectievelijk 12-10 en 5 jaar oud zijn, in België school lopen;

Dat terugkeer naar het land van herkomst dan ook zou betekenen dat de kinderen, welke onmogelijk zonder de ouders kunnen worden achtergelaten, hun studie zouden dienen te staken;

Dat het van verzoekers inderdaad moeilijk kan verwacht worden dat zij zouden terugkeren voor aanvraag, waardoor het schooljaar van de kinderen, die schoolplichtig zijn, zou worden onderbroken;

Dat evenmin de kinderen alleen achtergelaten zouden kunnen worden;

Dat bovendien de vriendjes van de kinderen allen in België verblijven, zij geen enkele band meer met hun land van herkomst hebben, evenals hun ouders, die hier reeds enkele jaren verblijven;

Dat een terugkeer naar Tsjetsjenië, waarmee de band onbestaande is geworden, terwijl deze met België bijzonder groot is, dan ook onmogelijk is;

Dat de redenering van de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratieasielbeleid, welke stelt dat verzoekers hun kinderen maar dienen op te voeden naar de gebruiken en de gewoonten, evenals de taal van het land van herkomst, werkelijk onbegrijpelijk is!!

Dat verzoekers immers gedurende jaren legaal in België het verbleven; Dat het uiteraard dan ook verzoekers wordt verwacht dat zij zich aanpassen en integreren aan onze samenleving!

Dat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratieasielbeleid dan ook duidelijk met twee maten en twee gewichten werkt en naar believen standpunt uitkiest hetgeen haar het beste uitkomt;

Dat dergelijke manier van werken en formuleren van beslissingen uiteraard ongehoord is!!

Dat het voor de kinderen van verzoekers, welke reeds 12 en 10 jaar oud zijn, dan ook allerm minst evident is om hun vertrouwde wereld te moeten verlaten en aanpassing in tegenstelling tot wat de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratieasielbeleid beweert zeer moeilijk zal zijn, temeer nu zij hun ganse leven reeds in België hebben gewoond en alhier hun leefwereld hebben opgebouwd;

Dat deze reden dan ook wel degelijk als een buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoekers zich bovendien ernstige vragen stellen bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoekers immers meer dan 7 jaar in België verblijven en alhier hun leven hebben opgebouwd en huurovereenkomst hebben afgesloten;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoekers onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoekers immers alle mogelijke inspanningen hebben geleverd om hun integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoeker tewerkstelling kan bekomen en zelfs reeds vrijwilligerswerk heeft verricht;

Dat verzoekers van zodra zij een verblijfsvergunning hebben bekomen, dan ook onmiddellijk aan de slag kunnen;

Daarnaast lijdt verzoeker aan een ernstige depressie, waarvan de wortels in Tsjetsjenië liggen, in zoverre dat terugkeer naar Tsjetsjenië de fysieke toestand van verzoeker dan ook zwaar zou hypothekeren;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;”.

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat ze de voormelde verplichting naleven. De eerste bestreden beslissing bevat zeer uitgebreide motieven waarbij de aangevoerde buitengewone omstandigheden in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld worden. De tweede en derde bestreden beslissing motiveren in het licht van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Zelfs indien deze beslissingen gemotiveerd zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zouden zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissingen niet naar behoren gemotiveerd zijn (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. De Raad stelt bovendien vast dat de verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Verzoekers geven in hun verzoekschrift aan dat het aantonen van buitengewone omstandigheden niet hetzelfde is als het aantonen van overmacht of onvoorzienbare omstandigheden maar ze tonen nergens in concreto aan dat de verwerende partij in casu een dergelijke invulling gegeven heeft aan het begrip buitengewone omstandigheden.

3.4. Verzoekers kunnen gelet op wat kan worden gelezen in de eerste bestreden beslissing bezwaarlijk voorhouden dat er met geen enkele feitelijke omstandigheid rekening werd gehouden. Ze kunnen ook niet dienstig aanvoeren dat er geen rekening gehouden werd met de specifieke toestand in Tsjetsjenië, gezien de eerste bestreden beslissing stelt, *“Meester Stessens meent dat bij een eventuele terugkeer de vervolging tegen betrokkene verdergezet zou worden. Zij zouden tot op heden gezocht worden in Tsjetsjenië en zouden er in voortdurende angst en onder voortdurende stress ondergedoken dienen te leven, zouden er wachten op hun doodvonnis. Betrokkenen zouden het slachtoffer worden van gewelddaden en hun fysieke integriteit zou ernstig in gevaar gebracht worden. Uit de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 14 november 2012 blijkt dat er flagrante tegenstellingen waren tussen de verklaringen van beide betrokkenen en dat door de talloze tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van het asielrelaas zeer ernstig ondermijnd werd. Bij onderhavige aanvraag 9bis worden geen nieuwe elementen aangedragen die een andere beoordelen dan deze van de asielinstanties zou vereisen. Er wordt geen enkel argument naar voor gebracht op grond waarvan de conclusie dat de fysieke integriteit en het leven van betrokkenen effectief in gevaar zou zijn bij een terugkeer naar hun land ' van oorsprong ten gevolge van vervolging gerechtvaardigd zou worden. De vrees die betrokkenen hebben voor hun leven dient in concreto aangetoond te worden hetgeen in casu niet het geval is. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

3.5. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij niet meer op dan in de ontvankelijkheidsfase de aangevoerde buitengewone omstandigheden te beoordelen en hieromtrent te motiveren. Verzoekers kunnen dan ook niet de verwachting koesteren om een *“passende belangenafweging”* te verwachten in de eerste bestreden beslissing, nog daargelaten de vraag wat ze hiermee precies bedoelen.

3.6. Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoekers in hun verzoekschrift nog eens uitgebreid de elementen oplist die hun zaak kenmerken zoals hun integratie, hun vrees voor een onmenselijke behandeling bij een terugkeer naar Tsjetsjenië, hun medische aspecten en hun schoolgaande kinderen maar hiermee en met hun overtuiging dat ze wel degelijk buitengewone omstandigheden hebben aangebracht en dat de eerste bestreden beslissing blijf geeft van een kennelijke onredelijke appreciatie door de verwerende partij omdat ze kort gezegd nergens terecht kunnen bij hun terugkeer naar het land van herkomst en hun toekomst in België ligt waar ze hun leven volgens hun eigen oordeel succesvol hebben opgebouwd, kunnen ze de motivering van de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Op geen enkel ogenblik gaan ze in concreto in op de zeer uitgebreide motieven die hierin kunnen worden teruggevonden. Met het hier en daar uitpikken van een door de verwerende partij gedane beoordeling, gevolgd door de mededeling dat dit *“werkelijk onbegrijpelijk”* en *“ongehoord”* is of *“werkelijk geen steek houdt”*, dat de verwerende partij *“duidelijk met twee maten en gewichten werkt en naar believe standpunt uitkiest hetgeen haar het beste uitkomt”*, of dat de gedane beoordeling gevolgen met zich meebrengt die *“allerm minst evident”* zijn of dat *“ernstige vragen [kunnen worden gesteld] bij de handelswijze van de verwerende partij”*, tonen verzoekers niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen in het licht van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

3.7. Verzoekers kunnen onderhavige betwisting niet dienstig aangrijpen om kritiek te uiten op een beslissing die door de verwerende partij getroffen werd op 28 februari 2012 en waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen ontvankelijk doch ongegrond verklaard werd. Het beroep dat verzoekers tegen deze beslissing hebben ingediend werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 83 638 van 25 juni 2012 zodat deze beslissing een definitief karakter heeft verworven. Zij kunnen dan ook niet dienstig aanvoeren dat ze niet vrijwillig kunnen terugkeren omwille van medische redenen of dat de terugkeer naar het land van herkomst om die reden een schending oplevert van artikel 3 EVRM.

3.8. Gelet op het gestelde in artikel 9 bis, §2, 4° van de Vreemdelingenwet stelt de eerste bestreden beslissing terecht, *“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkenen (ni.: dat zij ernstige medische problemen hebben, dat verzoeker lijdt aan een ernstige depressie met zelfmoordneigingen ten-gevolge waarvan behandeling werd aangevat; dat verzoekster werd getroffen door borstkanker ten gevolge waarvan behandeling met chemotherapie werd opgestart; dat verzoekster onmogelijk kan reizen omwille van haar medische toestand nu de noodzakelijke behandeling nog tot 2015 dient te worden gevolgd en niet aangeboden kan worden in het land van herkomst; dat de stress van het regime uitlokkende factoren kunnen zijn voor verzoeker en de ondersteuning van familie gewenst is; twijfels over de toegankelijkheid en de continuïteit van de medische zorgen in Tsjetsjenië; corruptie van de gezondheidszorg; voorgelegde medische verslagen; dat een onderbreking van de huidige medische behandeling niet aangewezen is; dat bij een terugkeer er allesbehalve een garantie is dat betrokkenen een gelijkwaardige medische behandeling zouden krijgen als in België; een terugkeer de gezondheidssituatie van betrokkenen zou verergeren; dat er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat betrokkenen een reëel risico lopen in Tsjetsjenië te worden blootgesteld aan een mensonterende behandeling en een terugkeer dan ook artikel 3 EVRM zou schenden; een terugkeer een risico voor hun leven inhoudt) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de • burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België-verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve- kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.”*

Het eerste middel is ongegrond.

3.9. Verzoekers werpen op, *“Dat het Tweede Middel is afgeleid uit de schending van het evenredigheidsbeginsel;”*.

Verzoeker betogen als volgt:

*“Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;
Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekers uit deze beslissing ondervinden;
Dat verzoekers geen enkele band meer hebben met Tsjetsjenië, terwijl de band met België, waar zij reeds geruime tijd verblijven, waarvan zij de taal spreken en waar zij een grote vriendenkring hebben opgebouwd, een huurovereenkomst hebben afgesloten en de kinderen school lopen, enorm is;”*

3.10. Door opnieuw de elementen op te sommen die hun zaak kenmerken en de overtuiging te koesteren dat de bestreden beslissingen een schending vormen van het evenredigheidsbeginsel, tonen verzoeker geen schending aan van voormeld beginsel.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA